

даваше тамъ на мѣдрованіята си. Малко далечъ отъ Сарна са гледаха лѣсове древни. дѣто вѣчнозелени дръвцета съ нѣжнытъ си листове земаха образы на хиляды очертанія кога Сатиры и на Фавны представяха, а кога египетскытъ пирамиды въ миніятюра, или очертаваха буквы, които съставяха заедно пмената на граждани знамениты или по степенята си или по репутациата си. Фантастическытъ слѣдователно и симметрическы творенія сж изнамѣрени въ най отдалеченытъ времена.

Они слѣдователно пътъ, на който измежду листовнытъ сводове са спущаха отвѣсно лучитѣ на южното слънце, бѣше пустъ отъ челоуѣцы освѣн Олиноа и свещеника на Изида. На едно отъ сѣдалищата, която на пространства лежахъ подъ дърветата, сѣднѣха и двамата съ лице обривто къмъ тыкото духаще на рѣчната прохода. Странно съчетаніе на противоположность, Християнинътъ на първата епоха, и свещеникътъ на най дневно божество!

— Отъ когато ма остави сепиѣто живѣ ли съ благодареніе? Попыта Християнинътъ, и сърцето ти намѣри ли радость подъ свещеническата ти одежда? Като желаше съкоги да чуешъ Божествененъ гласъ, стигнаха ли до тебе утѣшителны думы чрезъ оракула на Изида? Стенашего ти, смутеното ти лице обѣсвѣяватъ сичко което предостѣи душата ми.

— Увы! Отгѣвори Аппкидъ, азъ съмъ най злополучныйтъ челоуѣкъ на свѣта! отъ дѣтскій еще възраст умѣтъ ми постоянно си създаваше идеалы на добродѣтелята; поревнувахъ светостята на живущытъ въ пещерытъ и въ пустытъ храмове, като ублажавахъ сношеніята нмъ съ сящества свѣрхчелоуѣчески; денестѣ ми са измѣнѣвахъ въ увлеченія на живостны и лъжевы желанія облечены въ едно величіе. Заблуденъ отъ таинственнытъ предсказанія на единъ шарлатанинъ облѣкохъ тѣзи одежды. Обладахъ са отъ ужасъ, исповѣдалъ ти са свободно, и остихъ трепетъ когато видѣхъ работы гнусны, въ които по нужда приехъ участіе. Като търсахъ истината станѣхъ служител на шарлатанство. Въ сжція вечерь, въ който послѣденъ пътъ са срѣвнижмы, бѣхъ еще омалѣнъ отъ надѣжды разбудены отъ сжція шарлатанинъ, когото отъ тогасъ трѣбаше по добръ да познаѣ. Подирь неразуміето ми . . . . що трѣба да го казвамъ? . . . на що бы послужило? . . . Доста е да са научишъ че подирь неблагоразуміето ми, за което сега ма бие свѣстьята, подпаднѣхъ въ клетвопрестѣпленіе и въ престѣпленіе. Сичко вече са откри предъ очитѣ ми, и познахъ че е былъ истинскій злодѣецъ челоуѣкътъ, комуто са покориваха като на полубогъ, по подирь туй